

Framtiden enligt Bibeln

Framtiden enligt Bibeln

Utgivare: HUGO KARLÉN, Skaldevägen 7,
Höglandstorget

JUDARNA OCH PALESTINA.

Ingen kan i våra dagar undgå att ofta läsa om judarna i tidningspressen. Sålunda meddelas oss, att somliga gå tillbaka till Palestina och att andra bli förtryckta i eller utjagade ur än det ena landet och än det andra. Man vill bli kvitt åtminstone det stora flertalet av dem i nationalsocialistiskt sinnade stater, och antisemitismen visar tendenser att tilltaga i styrka och sprida sig till eller bland snart sagt alla jordens folk. Sionismen arbetar för ett hemland åt judarna i Palestina; andra föreslå från civilisationen mer eller mindre långt avlägsna trakter till koloniområde åt dem. Judeproblemet synes vara svårlöst, och många såväl judar som icke judar fråga sig, vart utvecklingen skall leda hän beträffande detta folk och i övrigt med vår tids säregna världshändelser. Vad säger bibeln?

JUDAFOLKETS HISTORIA.

Judafolkets historia är alltför väl känd, för att vi skulle behöva närmare ingå härpå. Det torde därför räcka med några antydningar i korthet därom. Från Guds förbund med Abraham, judarnas stamfader, till

uttåget ur Egypten förflöt enligt Galaterbrevet 3:17 »fyra hundra trettio år». Detta stämmer överens med 2 Mosebok 12: 40, 41, engelska bibelöversättningen: »Israels barns främlingskapstid, vilka bodde i Egypten, var fyra hundra och trettio år.» Denna främlingskapstid började med Abrahams intåg i Kanaan, ty vi skola snart se, att Abraham levde såsom främling i detta land. De fyra hundra trettio åren omfatta alltså Israels barns främlingskapstid såväl i Kanaan som i Egypten.

Ökenvandringen tog en tid av »fyrtyo år» (5 Mos. 8:2). Efter intåget i Kanaan åtgingo sex år till landets delning bland stammarna (Josua 14: 5-10. 1; 4 Mos. 13: 1-4). Sedan följde den så kallade domareperioden, vilken enligt Apg. 13: 20 (g. sv. samt eng. och tyska bibelöv.) varade »fyra hundra femtyo år». Konungaperioden från Sauls tronbestigning till Sidkias avsättning var sammanlagt 513 år. Denna period fås genom hopsummering av regeringstiderna för Saul, David, Salomo och Juda rikes konungar. Härpå följde Jerusalems förstöring och landets ödeliggande i »sjuttio år» (Jer. 25: 11, 12), under vilken tid judarna voro i fångenskap i Babylon. Konung Cyrus av Medo-Persien lät dem återgå till Kanaan år 536 f. Kr., och här bodde de nu, underordnade andra folk (Medo-Persien, Grekland och Rom) i något över sex hundra år, tills romarna år 70-73 e. Kr ånyo fördrev dem från deras fäders land. Sedan den tiden har man sett och mött judar i alla världens länder. Men i våra dagar har en återgång till Palestina börjat, och vi skola snart med bibelns profetior bevisa, att tiden nalkas, då judarna skola helt

återfå landet och där upprätta en självständig judisk stat.

ABRAHAM.

För omkring fyra tusen år sedan bodde i Ur i Kaldeen en man vid namn Abram, sedermera Abraham. Han hade i olikhet med sin omgivning en stark tro på en personlig levande Gud. På grund härav blev han av denne uppmanad att lämna sitt land och sin släkt samt gå till ett annat land, som han och hans efterkommande skulle få till besittning till evig tid. Detta utlovade land var Kanaan eller, såsom det numera kallas, Palestina. Abraham lydde Gud och utvandrade först till Haran (eller Karran). Sedan, efter hans faders död, flyttade han därifrån till Kanaans land (Apg. 7: 4). »Och Abram var sjuttiofem år gammal, när han drog ut från Haran» – 1 Mos. 12: 4. När han kommit in i Kanaans land, sade Herren till honom: »Åt din säd skall jag giva detta land» (1 Mos. 12: 7). Detta löfte upprepades sedermera mångfaldiga gånger. Så sade Herren till Abraham, sedan Lot hade skilt sig ifrån honom: »Lyft upp dina ögon och se från den plats, där du står, mot norr och söder och öster och väster. Ty hela det land, som du nu ser, skall jag giva åt dig och din säd för evärdlig tid ... Stå upp och drag igenom landet efter dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag giva det.» – 1 Mos. 13: 14-17. Härav framgår bland annat, att den bokstavligen jorden aldrig kan gå under, ty det var det land, Palestina, som Abraham stod på och såg, vilket skulle givas åt honom och hans efterkommande till evig tid. Ett nytt Palestina eller Kanaan på en ännu

icke skapad ny jord har Abraham aldrig stått på eller sett, varför Gud skulle bryta sitt löfte, om vår planet på något sätt förstördes. Bibeln säger också: »Jorden står evinnerligen kvar» - Pred. 1: 4. Och till Mose sade Herren: »Detta är det land, som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag giva det.' Jag har nu låtit dig se det med dina ögon [från berget Nebo].» – 5 Mos. 34: 4. Det var icke mot ett nyskapat Palestina på en ny jord, som Mose fick rikta sina blickar.

Medan Abraham levde, fick han icke landet, och hans efterkommande ha ännu icke fått det såsom eget. Omkring två tusen år efter Abrahams tid sade Stefanus, den förste kristne martyren: »Han [Gud] gav honom [Abraham] ingen arvedel däri [i Kanaans land], icke ens så mycket som en fotsbredd, men lovade att giva det till besittning åt honom och åt hans säd efter honom ... Och vad Gud sade var detta, att hans säd skulle leva såsom främlingar i ett land, som icke tillhörde dem, och att man skulle göra dem till trälar och förtrycka dem i fyra hundra år [i runt tal].» – Apg. 7: 5, 6. Observera också ordalydelsen i 1 Mos. 17: 8: »Jag skall giva dig och din säd efter dig det land, där du nu bor såsom främling, hela Kanaans land [alltså icke endast en del därav] till evärdlig besittning.» Skall Gud hålla sitt löfte till Abraham, måste han uppväcka honom från döden. Abraham dog, när han var ett hundra sjuttiofem år gammal (1 Mos. 25: 7), och de döda ha ingen nytta av att äga något, ty »de döda veta alls intet» och »i dödsriket ... kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet» (Pred. 9: 5, 10). Vi skola framdeles se,

att alla döda människor, både rättfärdiga och orättfärdiga, skola uppväckas på »Herrens dag», som blir tusen år lång (Psalm 90: 4; 2 Peter. 3: 8; Upp. 20: 4). Det är mot denna »Herrens dag», som alla profeter peka, ty under densamma skola Guds löften förverkligas. Redan här vilja vi påpeka, att Abrahams säd skall bliva såväl andlig eller himmelsk som jordisk eller naturligt, vilket ligger dolt i orden: »Därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen [den andliga säden, vilken uttages under den kristna åldern] och såsom sanden på havets strand [alla i framtiden återställda människor]» – 1 Mos. 22: 17.

LAGEN.

Intet rike kan bestå utan lag och ordning, det vill säga, lagens eller lagarnas efterlevnad. Här på jorden härskar lidande och död, och krig och oordningar ha förekommit bland människorna, ända sedan Kain slog ihjäl Abel. Bibeln och naturlagarna vittna om, att Gud är ordningens Gud och därtill tillförlitlig och rättfärdig. Man må därför med skäl fråga sig, huru det kan vara möjligt, att han tillstädjer så usla förhållanden råda på jorden. Den heliga skrift upplyser oss om, att det icke är likadant i himmelen, där Gud styr (Matt. 6: 10). Vart skola vi vända oss för att få ett tillfredsställande svar på vår undran – denna undran: Varför tillstädjer Gud det onda? Det är tydligt, att om bibeln icke besvarar denna fråga, så måste vi förbli i ovisshet. Men nu är förhållandet det, att bibeln fullt tillfredsställande besvarar såväl denna som andra frågor, vilka vi rimligen kunna göra beträffande

meningen med vår tillvaro nu samt angående döden och liv därefter. Vilja vi ha svar på hithörande spörsmål, måste vi alltså vända oss till den heliga skrift.

Enligt den bibliska berättelsen skapades Adam till en fullkomlig människa med den fullkomliga kärlekens och frihetens lag inskriven i sitt hjärta. Lydnad mot denna lag innebär rättighet till fortsatt liv och överträdelse eller olydnad livets förlust. Adam överträdde lagen och blev därför dömd till döden. Härigenom förverkade han mänskliga livsrättigheter såväl för sig själv som för sina efterkommande. Endast fullkomliga varelser kunna leva upp till den fullkomliga lagens krav. Olydnad medför med nödvändighet oförmåga härtill, ty i annat fall skulle en dödsdom förbli överksam, i det att överträdaren ånyo kunde hålla lagen och därigenom leva evigt, huru många gånger han än syndade. Innan Gud skapade några med förnuft och fri vilja utrustade väsen, förutsåg han emellertid, att den fria viljan av någon eller några skulle kunna missbrukas i ond riktning och till uppror mot honom själv, varvid kaos skulle inträda i åtminstone en del av universum. Han kunde ju ögonblickligen tillintetgöra överträdarna men valde en annan väg. Han har beslutit tillstämja det onda för en bestämd tidrymd till en evig varning och därtill gjort upp en plan, genom vilken han under denna period kan rädda slutligen botfärdiga syndare från evig död utan att därigenom kränka sin egen rättfärdighet eller sina egna för all evighet gällande lagar. Denna frälsningsplan genomgår hela bibeln men kan dock

icke fattas i sina djupheter genom enbart flyktigt studium.

Vid uttåget ur Egypten eller närmare bestämt på Sinai berg gav Gud judarna en lag, som var nedskriven på stentavlor. Andemeningen i denna lag var lika med den ursprungliga, som inskrivits i Adams hjärta men som numera betydligt utplånats ur människornas hjärtan genom syndafallet och synd. Sinai-lagen gavs av flera skäl. Den var avsedd att motverka det i världen rådande fördärvet hos dem, som strävade efter att leva upp till densamma. Den blev till en rättfärdighetens måttstock för Israel och för alla jordens folk. Den var avsedd att övertyga judarna och alla levande väsen därom, att inga ofullkomliga individer kunna leva upp till en gudomlig lags fordringar därhän, att de därigenom vinna liv. Och därtill var lagen och lagförbundet en förebild av det tillkommande goda (Hebr. 8: 5; 10: 1; Kol. 2: 17). Det torde i allmänhet icke observerats, att Gud lovade liv – evigt mänskligt liv – åt alla sådana, som höllo lagen. »I skolen hålla mina stadgar och rätter, ty den människa, som gör efter dem, skall leva genom dem» (3 Mos. 18: 5; Rom. 10: 5). Gud visste, att judarna, såsom varande ofullkomliga människor, icke skulle vinna liv genom laggärningar, men han visste också, att sådana, som försökte lyda lagen efter bästa förmåga, därigenom skulle höja sig i moraliskt avseende. Sålunda »har lagen blivit vår uppfostrare till Kristus» (Gal. 3: 24).

Om Gud skulle inskrivit Sinai-lagen i judarnas hjärtan, så skulle detta förutsatt judarnas återställelse

till mänsklig fullkomlighet, enär endast fullkomliga varelser kunna fullständigt lyda Guds lag. Det skulle vidare ha medfört liv och dödsdomens, den ademitiska dödsdomens, upphävande eller brytandet av en evigt gällande gudomlig lag, som säger, att »den [själ] som syndar, han skall dö» – Hes. 18: 4. Gud måste därför skriva lagen på stentavlor och i en stor mängd stadgar och föreskrifter till en lärdom och till en förebild, tills den tid skulle komma, då det blev möjligt för honom att på nytt inskriva den fullkomliga kärlekens och frihetens lag i människornas hjärtan. Hindret härför var och är den ademitiska dödsdomen. Människorna måste först på ett sådant sätt friköpas från denna, att Guds rättfärdighet förblir okränk. Ty om Gud utan vidare skulle upphäva en straffdom, så skulle detta medföra ett rättsligt osäkerhetstillstånd i universum och därtill vittna om hållningslöshet eller ofullkomlighet hos Skaparen själv. Adam hade förverkat mänskliga livsrättigheter, och Gud måste på något sätt återfå sådana till förmån för det dödsdömda människosläktet.

Den första ordningen i samband med lagförbundet var stadgan om påskalammet. På »tionde dagen» i första månaden (Abib, sedermera också kallad Nisan) skulle varje hufvud taga sig ett lamm, som skulle förvaras »intill fjortonde dagen» i samma månad, då det skulle slaktas vid aftontiden. Man skulle taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på övre dörrträet i huset. Köttet skulle ätas samma natt, och intet fick lämnas kvar till morgonen. Den natten dödades allt förstfött i Egyptens land, men Israel blev skyddat på grund av

blodet. »Och blodet skall vara ett tecken, eder till räddning» (2 Mos. 12: 13). En viktig omständighet var, att intet ben fick sönderslås på påskalammet (2 Mos. 12: 46; 4 Mos. 9: 12). Det egendomliga är, att Jesus av Nasaret mer än sexton hundra år därefter den tionde Nisan red in i Jerusalem, varvid på vägen dit mycket folk hälsade honom såsom den som kom i Herrens namn och såsom Israels konung. Men översteprästerna och fariséerna voro av annan mening. De blevo ännu fastare i sitt beslut att döda honom. Från denna den tionde dagen i den första månaden blev Jesus alltså av judiska folkets ledare på allvar utsedd till ett antitypiskt påskalamm, och i överensstämmelse med typen blev han också korsfäst den fjortonde Nisan eller fyra dagar efter triumffärden. Krigsmännen slogo sönder benen på de två med Jesus samtidigt korsfästa, men »när de därefter kommo till Jesus och sågo honom redan vara död, slogo de icke sönder hans ben» (Joh. 19: 33), vilket ytterligare bestyrker, att Jesus var det antitypiska påskalammet.

Ehuru Gamla testamentets förebilder och profetior visa, att Messias måste lida och dö, innan han kunde välsigna Israel och hela världen, så hade judarna icke förstått detta. Så är till exempel Jesajas 53:e kapitel ännu i dag ett stort frågetecken för dem. När Jesus talade om sin förestående död, sade folket till honom: »Vi hava hört av lagen, att Messias skall stanna kvar för alltid [och alltså icke dö]» – Joh. 12: 34. Även Jesu egna lärjungar hade länge svårt att fatta, att Messias genom döden måste avstå från

egna mänskliga livsrättigheter för att kunna ge dessa – i sinom tid – åt det dödsdömda människosläktet.

JESUS OCH SANN KRISTENDOM.

Enligt den bibliska berättelsen föddes Jesus genom Guds kraft till en fullkomlig människa eller, ned andra ord, han föddes till människa utanför den adamitiska dödsdomen. Detta kunde ske endast därigenom, att han erhöll mänskligt liv direkt av Gud och icke från Adam, vilken, såsom vi förut påvisat, förverkat mänskliga livsrättigheter för sig och sina efterkommande. Sedermera, såsom mogen man, höll Jesus lagen även under de svåraste prov och bevisade sig genom detta vara värdig mänskliga livsrättigheter. Dock kunde han till och med såsom fullkomlig människa icke bli den utlovade Messias, ty det skulle icke ha blivit till långvarigt gagn att välsigna ett döende släkte. En sann Messias måste vara i stånd till att ge människorna liv. För att kunna bli Messias hade Jesus därför intet annat val än att avstå från sina egna mänskliga livsrättigheter till förmån för det dödsdömda människosläktet. Detta var just vad Jesus gjorde, såsom skriften säger: »Han ... gav sig själv till lösen för alla» – 1 Tim. 2: 6. Och till lön för denna sin självuppoftning blev Jesus på tredje dagen efter sin död på korset uppväckt till en andevarelse av den högsta ordningen.

Men Messias är icke Jesus ensam. Han är endast »huvudet för kroppen, som är församlingen» (Kol. 1: 18, g. sv. bibelöv.). Messias är alltså ett kollektivt begrepp. Den sanna kristna församlingens medlemmar tillhöra också eller ingå i Messias. Gud

har avsatt en tid av omkring eller något mera än nitton hundra år, vilken tidrymd blivit kallad evangelieåldern, för uttagandet bland såväl judar som hedningar av hela Kristuspersonen (Kristus är det grekiska ordet för Messias). Sedan Jesu tid och till våra dagar ha många blivit kallade eller inbjudna till en plats i Messias, men få ha blivit utvalda (Matt. 22: 14), därför at det stora flertalet icke tagit bjudningen på fullt allvar eller också icke ingått på villkoren för medlemskap i Kristus. Efter utväljandet av den sanna kristna församlingen kommer »Herrens dag» eller det tusenåriga riket. Ty »Simeon har förtäljt, huru Gud först såg till hedningarna för att bland dem taga ett folk för sitt namn [Messias]. Och härmed överensstämma profeternas utsagor, såsom det är skrivet: 'Därefter skall jag vända tillbaka och återuppbygga Davids fallna hydda [den judiska nationen] och återuppbygga vad därav har varit nedrivet och återupprätta henne, på det att de kvarblivna av människorna [de icke under evangelieåldern kallade] och alla hedningar, som blivit uppkallade efter mitt namn [de namnkristna och sådana kristna, som icke blivit utvalda], må söka Herren [den tiden].'» – Apg. 15: 14-17, g. sv. bibelöv.

Under evangelieåldern ha judarna varit kringsspridda i alla länder, och det stora flertalet av dem har nekat att mottaga Nya testamentet såsom ett gudomligt budskap. Men i en nära framtid skola judarna börja omfatta det sanna evangeliet, nämligen då denna tidsålders verk (i det närmaste) är fullbordat. De ha varit förblindade för Nya testamentets sanningar under den tid, då Abrahams

andliga säd, den sanna kristna församlingen, kallats, utvalts och fostrats för sin framtida uppgift. Det är denna andliga säd, som liknades vid »stjärnorna på himmelen», under det att Abrahams naturliga efterkommande och slutligen alla återställda människor liknades vid »sandens på havets strand» – se 1 Mos. 22: 17. Dock komma judarna icke att bli välsignade endast därför att de äro Abrahams säd efter köttet, ty de bland dem som icke helhjärtat komma att mottaga och lyda hela bibelns andemening, när de i en framtid erhålla tillfälle till att lära sig förstå sanningen, skola i likhet med alla andra olydiga människor förbli främlingar inför Gud och efter en provotid av hundra år (Jesaja 65: 20) drabbas av evig död, ty »var och en som icke lyssnar till den profeten [Messias], han skall utrotas ur folket» – Apg. 3: 23. Alla den tiden lydiga skola erhålla evigt jordiskt liv.

»Men även de [judarna efter köttet] skola inympas [bli delaktiga i Guds löfte till Abraham], om de icke förbliva i otron, ty Gud är mäktig att åter inympa dem [vid evangelieålderns slut]... Ty jag vill icke, mina bröder, att I [den sanna kristna församlingens medlemmar] skolen vara i okunnighet om denna hemlighet – på det att I icke mån anse eder själva för visa [kloka i egen oriktig uppfattning] – att förhärdelse har endels träffat Israel [de ha förblindats för evangelieålderns sanningar] till dess hedningarnas fullhet [»hedningarna i fulltalig skara», nya sv. öv.] har ingått. Och så [därefter] skall hela Israel varda frälst [från den adamtiska dödsdomen och lagens förbannelse] ... Efter evangelium äro de

fiender [motståndare mot tron på Jesus såsom den utlovade Messias], för eder skull [för den sanna församlingens skull], men efter utkorelsen äro de älskade, för fädernas skull ... Ty såsom ock I [kallade och utvalda hedningar] fordom icke trodden på Gud, men nu haven fått barmhärthighet genom dessas otro, så hava nu ock dessa [judarna under evangelieåldern] icke trott, på det att genom den barmhärthighet, som har vederfarits eder [den andliga eller himmelska säden], även de måtte få barmhärthighet. Ty Gud har inneslutit alla under otro, på det att han skulle förbarma sig över alla.» – Rom. 11: 23-32, g. sv. bibelöv.

Alla sådana som förstå, att Gud har en sådan vittomfattande frälsningsplan, dem uppmanar aposteln till att stå upp för dylika sanningar och tjäna desamma. Så [därför] förmanar jag nu eder, mina bröder [de som tro på evangeliets budskap, så långt de förstå det], vid Guds barmhärthighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är levande [ett verksamt liv för det sanna evangeliet], heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst [edert förnuftiga tjänande av sanningen].» – Rom. 12: 1. »Den som har öron, han höre» (Matt. 11: 15), vem han än vara må, ty vemhelst som tjänar dessa sanningar i närvarande tid, skall i framtiden erhålla stor lön därför av Gud. »Men utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Ty den som vill komma till Gud måste tro, att han är till och att han lönar dem som söka honom» – Hebr. 11: 6. Tron kommer av att studera och höra den rätta utläggningen av Guds ord. »Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord» (Rom. 10:

17) och icke i kraft av lagens ord, som gavs åt judarna genom Mose. Vidare kommer icke den rätta tron genom orätt skrifttolkning, ty »vad vi [den sanna kristna församlingens medlemmar] tala till tröst och förmaning, det har icke sin grund i villfarelse eller i orent uppsåt [så att vi därmed sträva efter makt denna tidsålder, efter guld eller efter världens gunst]» – 1 Tess. 2: 3. Vi förbida vår lön av Gud först i framtiden, emedan skriften säger: »Var trogen intill döden, så skall jag [därefter] giva dig livets krona», och »den som vinner seger [över djävulen, världen och sitt eget kött] och intill änden troget gör mina gärningar [icke lagens gärningar], åt honom skall jag giva makt över hedningarna [över folken på jorden nästa tidsålder]» – Upp. 2: 10, 26.

JUDARNA I FÖRSKINGRINGEN

Varje synd mot bättre vetande, som en människa begår, bestraffas i detta livet eller i det tillkommande. »Somliga människors synder ligga i öppen dag och komma i förväg [i denna tid] fram till dom; andras åter komma först efteråt [i det tillkommande livet] fram» – 1 Tim. 5: 24. Eftersom judarna erhållit lagen, kommo de i större ansvar inför Gud än andra folk. Därför att de icke ha gjort sitt bästa i att efterleva densamma, ha de till en bestämd tid blivit förskingrade i alla länder. Men denna diaspora (= förskingring) har också haft andra syften. De förskingrade judarna ha fått göra värdefulla erfarenheter och bland annat lärt känna alla jordens olika språk, vilket allt skall bli dem och hela mänskligheten till stor nytta nästa tidsålder, då de för evigt fått det utlovade landet och därifrån

eller genom föredragsturnéer skola undervisa alla jordens folk i Guds ord. De döda skola nämligen uppväckas med samma kunskap och karaktär, som de hade i dödsögonblicket, för att därefter bli i tillfälle att så småningom växa upp till fullkomlighet och evigt liv. Varje individ skall den tiden få, såsom redan förut är nämnt, en bättringstid av hundra år (Jes. 65: 20), och om de icke rätt använda sig härav, skola de åter dö för att sedermera aldrig mera uppväckas från döden. (Se Apg. 3: 23.) »Men om den ogudaktige [på »Herrens dag» om tusen år] omvänder sig från alla de synder som han har begått och håller alla mina stadgar [vilket han den tiden skall få förmågan till att göra] och övar rätt och rättfärdighet, då skall han förvisso leva och icke [aldrig] dö» – Hes. 18: 21.

Redan Mose förutsade, att om Israels barn icke efter förmåga åttlydde lagen, skulle de bli förskingrade bland hedningarna (3 Mos. 26: 33; 5 Mos. 4: 27). Att denna varning icke gällde en bortföring i fångenskap till ett enda folk, såsom till Babylon, utan en förskingring bland alla folk, framgår tydligt av till exempel 5 Mosebok 28: 64, 65: »Och Herren skall förströ dig [Israel] bland alla folk, ifrån jordens ena ända till den andra ... Och bland de folken skall du icke få någon ro eller någon vila för din fot.» Och profeten Amos belyser förskingringen med ett fullkomligt träffande bildspråk: »Ty se, jag skall låta ett bud utgå, att Israels hus må bliva siktat bland alla hednafolken, såsom siktades det i ett såll» (Amos 9: 9). Kan väl någon förneka, att dessa profetior gått i bokstavlig uppfyllelse? Men vem står då bakom desamma? Det måste vara en högre makt än

mänsklig sådan. Med andra ord, judarnas historia vittnar på ett kraftigt sätt om en levande Gud och säger oss oemotsägligt, att bibeln är Guds ord.

Omkring sex hundra år före Jesu födelse gick Juda rike under. Sedan den tiden ha judarna icke varit ett självständigt folk (undantagandes några år under mackabeerna, omkring hundra år före vår nuvarande tidräknings början) och icke haft någon av Gud erkänd egen konung över sig. Efter den babyloniska fångenskapen kommo de visserligen åter till löftets land, men här måste de lyda under först Medo-Persien, sedan Grekland och därefter Rom, som år 70 e. Kr. förstörde Jerusalem, varefter den stora förskingringen bland alla folk på allvar började. I alla länder ha sedermera påträffats bofasta och kringvandrande judar. Vilket annat folk har väl blivit så kringspritt över jorden som judafolket? Och därtill ha de i diasporan förblivit ett folk och bevarat sin egenart, i stort sett hållit fast vid den mosaiska läran samt nekat uppgå i andra folk. Icke heller ha de haft någon långvarig ro eller någon långvarig vila för sin fot i något land. Till alla delar ha profetiorna beträffande dem således gått i bokstavlig uppfyllelse. Om judarna skulle fråga: »Varför har Herren, vår Gud, gjort oss allt detta?» (Jer. 5: 19) så svarar den heliga skrift dem: »Jo, edra fäder övergåvo mig, säger Herren, och följde efter andra gudar och tjänade och tillbådo dem; ja, mig övergåvo de och höllo icke min lag [efter förmåga]. Och i själva haven gjort ännu mer ont, än edra fäder gjorde; ty se, I vandren var och en efter sitt onda hjärtas hårdhet och viljen icke höra mig.» – Jer. 16: 11, 12.

Profeten Daniel förutsade världshändelsernas utveckling i samband med judafolket från sin tid och fram till våra dagar. Under en lång tidrymd skulle de vara underordnade hedniska makter, intill dess att »de heliga», Messias, skulle taga »riket», Guds rike på jorden, i besittning (Dan. 7: 22). När »hedningarnas tider äro fullbordade» (Luk. 21: 24), skall »Davids fallna hydda» återuppbyggas (Apg. 15: 16). Dessa »hedningarnas tider» angivas av Daniel vara »sju tider» (Dan. 4: 13), »ty deras [hednamakternas] livslängd var bestämd till tid och stund» (Dan. 7: 12). Grundtextens ord för »tid» i Dan. 4: 13, 20, 22 och 29 betyder en bestämd tidsperiod eller år, det vill säga, ett profetiskt »år», vars dagar motsvara solår, – se 4 Mos. 14: 34; Hes. 4: 6. I runt tal räknade judarna ett år till tolv månader om vardera trettio dagar. »Sju tider» skulle alltså bli 7×360 eller 2520 år, vilket starkt bekräftas av Dan. 7: 25; 12: 7 jämfört med Upp. 12: 6, 14; 11: 3, där »en tid, [två] tider och en halv tid» sägas vara »ett tusen två hundra sextio dagar» – profetiska dagar, lika med 1260 år. ($1260:3\frac{1}{2}=360$, och $7 \times 360=2520$.) Enligt profeten Hesekiel skulle »hedningarnas tider» börja vid den siste judakonungens, Sidkias, avsättning: »Och du, dödsdömde, ogudaktige furste över Israel,... så säger Herren, Herren: Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan ... Detta [Israels konungadöme, godkänt av Gud] skall vara utan bestånd, till dess han [Messias] kommer, som har rätt därtill, den som jag har givit det åt» – Hes. 21: 25-27.

Endast fyra hedniska världsvälden skulle råda över judafolket från Sidkias avsättning till Messias'

ankomst. Dessa liknas av Daniel vid fyra vilddjur (Dan. 7) samt hednaväldet i sin helhet vid »en stor bildstod» av huvudsakligen metall, vars glans var övermåttan stor (Dan. 2). Även bildstoden förtäljde om de fyra världsmakterna, i det att huvudet, som var av guld, representerade Babylon; bröstet och armarna av silver Medo-Persien; dess buk och länder av koppar Grekland; dess ben av järn samt dess fötter av järn och lera Rom. En närmare granskning av profetian visar, att bildstodens tår förebilda våra dagars så kallade kristna stater. Leran föreställer falsk kristen religion. För sanna judar och sanna kristna äro hednaväldena vilddjur: Babylon lejon, Medo-Persien björn, Grekland panter samt Rom ett fruktansvärt fantasidjur, som icke hade någon motsvarighet bland djuren på jorden; men för hedningar och namnkristna har den hedniska världsmakten med dess vackert prydda krigshäror tätt sig såsom en hög bildstod med underbar glans från metallen, den hedniska världsmakten, ehuru den varit, med sina många krig etc., »förskräcklig att skåda» (Dan. 2: 31) för förnuftigt folk. En sten blev lösripen, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna (och tårna), så att bildstoden föll omkull och krossades till pulver, som »såsom agnar på en tröskloge om sommaren» fördes bort av vinden, »så att man icke mer kunde finna något spår därav». »Men stenen [Guds makt eller styrelse] ... blev ett stort berg [Guds rike], som uppfyllde hela jorden [vilket visar, att Guds sanna rike skall komma att omfatta alla jordens folk, efter det att

nuvarande namnkristna stater fullständigt krossats].»
– Dan. 2: 31-45.

ÅTER TILL PALESTINA

»På den tiden [när »hedningarnas tider» utlöpa] skall Mikael [Jesus såsom andevarelse] träda upp, den store fursten, som står såsom försvarare för dina [profeten Daniels] landsmän, och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden» – Dan. 12: 1. Enär förutsägelserna om judarnas förskingring gått i uppfyllelse, varför skulle då icke också profetierna om deras återförsamlande i Palestina vara trovärdiga eller tillförlitliga? Och vi ha förut påvisat, att Gud lovat dem detta land till evig besittning. Vilka hinder som än skulle komma att resa sig mot judarnas återgång i större omfattning och mot återupprättandet av en självständig judestat, »Davids fallna hydda», i Palestina, så är det tydligt, att Gud har makt att genomdriva sin vilja i allt vad han bestämmer sig för att göra. Självsäger Herren: »Så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun: det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan att hava verkat vad jag vill, och utfört det, vartill jag hade sänt ut det.» – Jes. 55: 11. Det råder alltså icke det ringaste tvivel därom, utan att Guds ord har gått och skall gå i uppfyllelse, vilken annan tro människor än ha. Jehova innehar högsta makten i universum, och ingen kan göra hans vilja om intet. Det är alltså synnerligen viktigt att studera Guds ord för att däri lära känna Guds plan, ty allt motstånd mot denna plans utveckling skall krossas. Det gäller för såväl

stater och system som individer att icke stå emot Gud. Bättre är att samarbeta med Honom, vartill han inbjuder alla i hjärtat ödmjuka människor.

Vi skola nu se, vad bibeln säger om judarnas återgång till Palestina. Efterföljande citat äro Herrens egna ord. »Jag skall åter upprätta eder och skall församla eder från alla de folk och alla de orter, till vilka jag har drivit eder bort, säger Herren, och jag skall låta eder komma tillbaka till denna plats [Palestina]» – Jer. 29: 14. »Jag skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt deras fäder» – Jer. 16: 15. »Ty se, dagar skola komma, säger Herren, då jag åter skall upprätta mitt folk, Israel och Juda, säger Herren, och låta dem komma tillbaka till det land som jag har givit åt deras fäder; och de skola taga det i besittning ... Och det skall ske på den tiden, säger Herren Sebaot, att jag skall bryta sönder oket [hedningarnas välde över Israels barn] och taga det från din hals och slita av dina band. Ja, inga främmande skola längre tvinga honom [judafolket] att tjäna sig ... Så frukta nu icke, du min tjänare Jakob, säger Herren, och var ej förfärad, du Israel; ty se, jag skall frälsa dig ur det avlägsna landet och dina barn ur deras fångenskaps land. Och Jakob [judafolket] skall få komma tillbaka och leva i ro och säkerhet, och ingen skall förskräcka honom ... Ja, jag skall göra en ände på alla de folk [deras hedniska och namnkristna makt], bland vilka jag har förstrött dig; men på dig vill jag icke alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig med måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva [eftersom du utan tuktan icke vill lyssna till mina ord].» – Jer. 30: 3-11.

Nu kan det invändas, att somliga av dessa profetior gällde återgången till Kanaans land vid den babyloniska fångenskapens slut och sålunda redan gått i uppfyllelse, men den sjuttioåriga babyloniska fångenskapen var en förebild av en ännu längre fångenskap i ett större och andligt Babylon, det är namnkristenheten med dess många stater. Att märka är, dels att de icke blevo ett (långvarigt) självständigt rike efter fångenskapen i Nebukadnessars Babylon och dels att de då icke fingo besitta landet till evig tid, enär romarna, såsom förut nämnts, fördrev dem därifrån 70–73 e. Kr. När de efter den längre fångenskapen eller stora förskingringen bland alla folk få återgå till Palestina, skola de »icke mer [aldrig] ryckas upp ur det land som jag har givit dem, säger Herren» – Amos 9: 15. Också profeten Jeremia påpekar detta med all önskvärd tydlighet i följande ord från Herren: »Jag skall med välbehag vända mitt öga till dem och låta dem komma tillbaka till detta land. Jag skall uppbygga dem och icke slå ned dem [såsom förut]; jag skall plantera dem och icke [aldrig mer] upprycka dem» - Jer. 24: 6. Profeten Hesekiel säger: »Så säger Herren, Herren: Se jag skall hämta Israels barn ut ifrån de folk, till vilka de hava måst vandra bort; jag skall samla dem tillhopa från alla håll och föra dem in i deras land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg [en odelad och självständig judestat]; en och samma konung [Messias, som då kommit] skola de alla hava; de skola icke mer vara två folk och icke mer vara delade i två riken. Sedan skola de icke mer orena sig med sina eländiga avgudar [Mamon etc.] och styggelser

[Talmud etc.] och med alla slags överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem från alla orter, där de hava syndat [bland annat genom att icke tro på Guds löften], och skall rena dem, så att de bliva mitt folk, och jag skall vara deras Gud ... Så skola de få bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, det vari edra fäder bodde [alltså icke i något nyskapat Kanaan på en ny jord eller i något annat landområde här på jorden!]. De skola själva få bo där ... till evig tid.» – Hes. 37:21–25.

Den sanna kristna församlingen har varit uppmanad av Guds ord att trösta det förskingrade judafolket med framtida av Gud åt dem (och andra människor) utlovade jordiska välsignelser. Namnkyrkan däremot har med dåligt resultat försökt frälsa judarna till himmelskt liv, trots att bibeln tydligt utlovat Palestina här på jorden till evig besittning åt Abraham och hans efterkommande. Eller också ha de namnkristna i strid med Rom. 11: 25, 26 föraktat judafolket. Så skriver Jeremia: »Hören Herrens ord, I hednafolk, och förkunnen det i havsländerna i fjärran; sägen: Han som förskingrade Israel skall också församla det och bevara det såsom en herde sin hjord. Ty Herren skall förlossa Jakob [judafolket] och lösköpa honom ur den övermäktiges hand [hednamakten]. Och de skola komma och jubla på Sions höjd [Guds sanna rike] och strömma dit [till Palestina och Guds plans sanningar], där Herrens goda är,...och de skola icke vidare försmäkta [av okunnighet om Guds vilja] ... Jag skall förvandla deras sorg i fröjd, trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse.» – Jer. 31: 10-13.

»Se jag skall sända bud efter många fiskare [den sanna kristna församlingens medlemmar, sionister och andra], säger Herren, och de skola fiska upp dem [påminna rättrogna och vaksamma judar om profetiorna angående dem].» Men om icke judarna lyssnar till de Guds ord och löften, som särskilt gälla dem, så skall Herren ta till hårdhandskarna, säger han. »Och sedan [eftersom de äro slöa till att tro på Guds löften] skall jag sända bud efter många jägare [nationalsocialister och andra antisemiter], och de skola jaga dem ned från alla berg [ut ur alla hednariken] och alla höjder [demokratiska organisationer och höga samhällsställningar i hednarikena] och ut ur stenklyftorna [finansiella institutioner].» – Jer. 16: 16, och följande vers lyder: »Ty mina ögon äro riktade på alla deras vägar; de kunna icke gömma sig för mitt ansikte.»

MESSIAS.

Ordet »messias» betyder smord, utvald till, och kan ha avseende på såväl en som många individer. I profeten Daniels 9:e kapitel, verserna 24–27, talas om när Messias skulle komma första gången för att lida och dö. »Från den tid, då ordet om att Jerusalem åter skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste, kommer» skulle 483 dagar eller år förlöpa. I mitten av den 70:e årsveckan skulle den Smorde »avskäras [från liv, dödas], men icke för egen skuld» (eng. bibelöv.). Daniels sjuttio årsveckor säga ingenting om verkliga tidpunkten för Jesu födelse. De gå nämligen, sista årsveckan undantagen, fram till hans dop i Jordan, ty först då blev Jesus Messias eller

smord med den helige ande. Men även Jesu sanna lärjungar ha under evangelieåldern blivit delaktiga av samma ande, löftets helige ande; och smörjandet och utväljandet av Messias-skaran har nu fortgått i omkring nitton hundra år. Enligt Upp. 7: 4 och 14: 1–5 skall denna skara såsom fulltalig utgöras av Jesus samt 144000 medlemmar. Dessa senare »äro de som följa Lammet [stigande ljus över bibeln], varthelst det går [varifrån detta ljus än kommer]. De hava blivit friköpta ifrån människorna [ifrån den adamitiska dödsdomen] till en förstling [de andra människorna komma alltså efteråt] åt Gud och Lammet».

»En stor skara, som ingen kunde räkna [vars antal icke är direkt uppgivet], en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål» (Upp. 7: 9–17) har också blivit uttagen under evangeliets tidsålder till himmelskt liv och utgör alltså det större antalet av Abrahams andliga säd, vilken liknats vid »stjärnorna på himmelen». »Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen [över att förgäves hava arbetat för ett gudsrike på jorden under innevarande tidsålder, då endast församlingen skulle uttagas från världen till en »förstling» åt Gud] och som [dock] hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod [det vill säga, de ha trott på Guds ord, så långt de förstått detta, samt på Jesus såsom världens Frälsare]» – vers 14. De ha av en eller annan anledning icke haft tillräcklig kunskap i Guds ord för att kunna sätta kurs på högsta målet, medlemskap i Messias, och därför komma de nästa tidsålder icke på tronen utan få nöja sig med att »stå inför tronen» (vers 9) samt att bli tjänare åt regeringsklassen (vers 15). Den stora

skarans medlemmar äro sådana, »som av fruktan för döden [med Kristus; de våga icke utge sina liv för den i denna tid impopulära sanningen om ett tillkommande gott för världen – frälsning efter döden] hela sitt liv igenom hade varit hemfallna till trældom [under religiösa system med det falska evangeliet, att världen om möjligt skall frälsas i närvarande tid, etc.]» – Hebr. 2: 15.

Evangelieålderns församling räknas rättfärdigt inför Gud på grund av tro och icke på grund av laggärningar. »Kom det sig av laggärningar, att I undfingen anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro?» (Gal. 3: 2). Med rättfärdiggörelse genom tro menas att omfatta bibelns sanningar såsom Guds ord och att efter förmåga efterleva dessa sanningar. »Laggärningar» innebära att fullt leva upp till Guds lags fordringar, vilket är omöjligt för ofullkomliga människor. Nästa tidsålder skola människorna efter hand erhålla förmåga att lyda lagens andemening, men då blir också villkoret för evigt liv (slutligen) laggärningar, ty »dessa [människorna i nästa tidsålder] blevo dömda, var och en efter sina gärningar» – Upp. 20: 13. I närvarande tid ser Gud endast till viljan och till förmågan, så långt denna förefinnes. Vad som fattas i förmågan överskyles av Jesu förtjänst. Guds lag kräver icke, att någon skall utge sitt liv i döden. När Jesus tillstades av Gud att dö för människorna icke blott såsom ett lösenpris från den adamitiska dödsdomen utan också såsom ett syndoffer för ofullkomlighet, så gjorde Jesus härigenom mera än vad den gudomliga lagen kräver och förskaffade sig sålunda ett

tillgodohavande i Guds rättfärdighet, vilket kan överskyla ofullkomlighet till en bestämd tid, församlingens ofullkomlighet i köttet denna tidsålder och världens ofullkomliga laggärningar nästa tidsålder, intill dess att människorna hunnit växa upp till fullkomlig mänsklig natur. Detta är i korthet förklaringen till uttrycket »Jesu förtjänst».

Gud hade icke blott lovat Abraham landet Palestina utan också tillagt: »Alla släkter på jorden skola varda välsignade i dig och i din säd» (1 Mos. 28: 14). När och på vad sätt detta skall ske, omtalas än i förtäckta ordalag, än mera öppet här och var i hela bibeln. Att Moses förordningar i samband med lagförbundet vid uttåget ur Egypten eller från Sinai berg icke skulle bli det medel, genom vilket världen skulle välsignas, antydde av Mose själv, i det han sade: »En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall Herren, din Gud, låta uppstå åt dig, honom skolen I lyssna till» – 5 Mos. 18: 15, 18, 19. Detta uttalande säger, att Gud har för avsikt att sända Israel en annan ledare än Mose, och de förmanas att lyssna till denne här bestämt utlovade profet. De kristna tro, att Jesus var och är den av Mose åsyftade ledaren, men hitintills har judiska folket icke lyssnat till honom. Vem är då Messias? På Jesus stämmer in, att han var »en profet bland ditt folk, av dina bröder». På honom stämmer också in profeten Jesajas ord: »Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad, att vi höllo honom för intet [under nitton hundra år] ... Han blev plågad,

fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm [det antitypiska påskalammet], som föres bort att slaktas ... Han rycktes bort ifrån de levandes land [genom sin död på korset] ... Och bland de ogudaktiga [de dödsdömda människorna] fick han sin grav – bland de rika kom han först, när han var död – fastän han ingen orätt hade gjort och fastän svek icke fanns i hans mun.» – Jes. 53: 3-9. Vi kunde fortsätta att återge en mångfald skriftställen ur Gamla testamentet, vilka fullkomligt passa in på Jesus, men utrymmet medger icke detta. Var han alltså Messias? Men Jesus är ju död sedan nitton hundra år tillbaka!

Nya testamentet vittnar om, att Jesus blivit uppväckt från de döda till en andevarelse av högsta ordningen. »För dem [apostlarna] hade han ock genom många säkra bevis tett sig såsom levande efter utståndet lidande» – Apg. 1: 3. »Om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng ... Men nu har Kristus uppstått från de döda såsom förstlingen av de avsomnade» (1 Kor. 15: 14-20). Också en närmare undersökning av Gamla testamentet visar, att Jesus icke skulle förbliva i döden. Han har nu en andlig kropp, som lyser med ett skarpt sken (Apg. 9:3), och hans ansikte är »såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft» (Upp. 1: 16). Det är således den uppståndne Jesus, som är den sanne Messias. Efter sin himmelfärd har han varit borta från jorden större delen av evangelieåldern, men den heliga skrift säger, att han skall komma tillbaka för att upprätta evig frid och rättfärdighet bland människorna. »Gören därför bättring och omvänden eder [till Guds ord],... på det att tider av vederkvickelse må komma från

Herren, i det att han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider, då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun.» - Apg. 3: 19-21. Vi ha förut påpekat, att evangelieålderns sanna församling, de 144000, skall ingå i Messias. Detta framgår med önskvärd tydlighet redan av Gal. 3: 8, 16, 29. »Hören I nu Kristus till, så ären I därmed ock Abrahams [andliga] säd, arvingar enligt löftet» (vers 29), som utlovar, att denna säd skall välsigna alla jordens folk.

»Och det skall ske på den tiden [när Israels rike har blivit återupprättat], att hednafolken skola söka telningen [Messias] från Isais rot, där han står såsom ett baner för folken; och hans boning skall vara idel härlighet» – Jes. 11: 10, »Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall låta en rättfärdig TELNING uppstå åt David. Han skall regera såsom konung och hava framgång, och han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden. I hans dagar skall Juda varda frälst och Israel bo i trygghet.» – Jer. 23: 5, 6. »Jag vill låta min tjänare TELNINGEN komma ... På den tiden, säger Herren Sebaot, skall var och en av eder kunna inbjuda den andre till gäst under sitt vinträd och fikonträd» – Sak. 3: 8, 10. Det hebreiska ordet för »telning» i dessa skriftställen är »zemak», bestämd form »hazemak» (eller KMZH, läses från höger till vänster). Siffervärdet i detta ord genom multiplikation är $5 \times 90 \times 40 \times 8 = 144000$. Jämför Upp. 7: 4; 14: 1-5. Jesus är här icke inberäknad, ty det är en självklar sak, att han tillhör »telningen», vilket framgår även av närmast citerade skriftställe.

»HERRENS DAG.»

»Han [Gud] har fastställt en dag, då han skall 'döma världen med rättfärdighet' genom en man, som han har bestämt därtill; och han har åt alla givit en bekräftelse härpå, i det att han har låtit honom [Jesus] uppstå från de döda.» – Apg. 17: 31. Denna »dag» blir enligt Upp. 20: 1–5 »tusen år» lång. Och aposteln Petrus säger: »Men ett vare icke fördolt för eder, mina älskade, detta, att 'en dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag'.» – 2 Petr. 3: 8. Fortsättningen av samma kapitel visar, att uttalandet i fråga i första hand gäller »Herrens dag» om tusen år, då Jesus skall upprätta evig frid och rättfärdighet på jorden. Då nu lagen är en förebild av det tillkommande goda (Hebr. 10: 1) och då denna lag bland annat föreskrev, att judarna skulle arbeta i sex dagar samt vila på den sjunde dagen (2 Mos. 20: 9, 10), så kunna vi därav draga den slutsatsen, att sex större dagar äro sex tusen år samt att sjunde större dagen är »Herrens dag» om tusen år. Denna slutsats bekräftas starkt av många skriftställen och även på annat sätt, som vi närmare skola ingå på vid annat tillfälle. Här vilja vi blott i korthet påpeka, att »på den dagen skall ett altare [befinnas] vara rest åt Herren mitt i Egyptens land, och en stod åt Herren vid landets gräns» och »den skall vara till ett tecken och till ett vittnesbörd för Herren Sebaot i egyptiernas land» (Jesaja 19: 19, 20, eng. bibelöv.). Detta »altare» har befunnits vara Stora pyramiden vid Gise. På en vecka om sju dagar följer en ny vecka. Den så kallade »yttersta dagen» är alltså blott sista dagen i en vecka om sju tusen år. Nya veckor om vardera sju tusen år

följa i all evighet. Det är möjligt att med hjälp av bibelns kronologi och känd världshistorisk tid beräkna, när »yttersta dagen» kommer. Därför skrev också aposteln Paulus: »Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv» – 1 Tess. 5: 4.

»Herrens dag» kommer att inledas med »en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden» – Dan. 12: 1. Denna nöd är bland annat avsedd att störta all självisk styrelse samt att förödmjuka människorna till att höra på och studera den gudomliga tidsåldersplanen. »Därför mån I [som längten efter rättfärdighet och en bättre samhällsordning på jorden] vänta på mig, säger Herren, och på den dag då jag står upp för att taga byte. Ty mitt domslut är: jag skall församla folk och hämta tillhopa konungariket, för att utgjuta över dem min ogunst, all min vredes glöd.» – Sef. 3: 8. »Alla händer skola sjunka ned, och alla knän skola bliva såsom vatten. Människorna skola kläda sig i sorgdräkt, och förfäran skall övertäcka dem; alla ansikten skola höljas av skam [över de våldsgärningar, som fallna människor kunna utföra], och alla huvuden skola bliva skalliga. Man skall kasta sitt silver ut på gatorna och akta sitt guld såsom orenlighet. Deras silver och guld skall icke kunna rädda dem på Herrens vredes dag, de skola icke kunna mätta sig därmed eller därmed fylla sin buk; ty det har varit för dem en stötesten till missgärning.» – Hes. 7: 17–19. »Ty människornas högmodiga ögon skola bliva ödmjukade, och människens övermod skall bliva nedböjt ... Ty en dag [om tusen år] har Herren

Sebaot bestämt, som skall komma över allt stolt och övermodigt och över allt som är upphöjt, och det skall bli ödmjukat.» – Jes. 2: 11, 12. »Herren har sak med folken, han går till rätta med allt kött, de ogudaktiga [de som icke lyssna till Guds tidsåldersplan i bibeln och i Stora pyramiden vid Gise] giver han till pris åt svärdet [tuktan till rättfärdighet] ... Se, en olycka går fram ifrån det ena folket till det andra, och ett stort oväder stiger upp från jordens yttersta ända.» – Jer. 25: 31–32.

Finns då ingen räddning undan den stora nöden för sådana, som redan nu vilja söka Gud? Många miljoner människor komma att överleva nödens tid ehuru med stor ångest, ty de veta icke utgången av det hela. Endast de som lyssna till eller studera den gudomliga tidsåldersplanen undslippa denna ångest. Och Amos 5: 14 säger: »Söken, vad gott är [den gudomliga tidsålderns sanningar], och icke, vad ont är [den gamla, delvis oriktiga kristendomen], på det att I mån leva. Då skall Herren, härskarornas Gud, vara med eder.» Det vill synas, som om altaret i Egyptens land [Stora pyramidens vittnesbörd] skulle stå i samband med Guds beskydd, ty i de verser i Jesaja (19: 19, 20), där detta omnämnes, läses också följande: »När de ropa till Herren om hjälp mot förtryckare, då skall han sända dem en frälsare och försvarare, och han skall rädda dem» (vers 20). Gud förmanar såväl rättrogna judar som uppriktiga kristna att besinna sig, det vill säga, att studera också profetiorna samt att ge akt på tidens tecken. »Så mycket fastare hava vi det profetiska ordet, och I gören väl, att I akten därpå» (2 Petr. 1: 19, g. sv. öv.).

I allmänhet ha profetiorna i Gamla testamentet en dubbel tillämpning. De äro ställda till naturliga Israel men ha i högre mening avseende på andliga Israel. Andliga Israel är evangelieålderns sanna kristna församling. Följande skriftställe gäller såväl judafolket som Herrens folk inom statskyrkan och sekterna: »Besinna dig och kom till sans [eftertanke], du folk utan blygsel [över att sova inför världshändelsernas snabba utveckling i linje med det profetiska ordet], innan ännu rådslutet är fullgånget [att omstörta den närvarande onda världen] – den dagen hastar fram, såsom agnar fara! – och innan Herrens vredes glöd kommer över eder, ja, innan Herrens vredes dag kommer över eder. Söken Herren [genom att lyssna till och studera hans tidsåldersplan], alla I ödmjuka i landet, som hållen hans lag [hållen fast vid bibeln såsom Guds ord]. Söken rättfärdighet, söken ödmjukhet [gå ifrån fördomar och akten på det profetiska ordet]; kanhända bliven I så beskärmade [även i timliga ting] på Herrens vredes dag.». – Sef. 2: 1-3.

Det stora flertalet människor tro, att ökade rustningar skola bli dem till hjälp i den stora nödens tid. Andra tro, att en kyrkosammanslagning skall kunna hindra det fruktansvärda oväder, som hopdragit sig vid horisonten, att bryta löst över namnkristenheten och civilisationen. Men alla sådana försök skola i längden vara förgäves, säger skriften, ty »ve dem som draga åstad ned till Egypten [världen] för att få hjälp, i det de förlita sig på hästar [dogmer, partiprogram, traktater], dem som sätta sin förtröstan på vagnar [mänskliga organisationer], därför att där

finns så många ryttare [mänskliga ledare], därför att mängden [bakom dem] är så stor, men som ej vända sin blick till Israels Helige [Messias] och icke fråga efter Herren!» – Jes. 31: 1.

NYA LAGFÖRBUNDET

»Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; icke ett sådant förbund [gamla lagförbundet], som det jag slöt med deras fäder på den dag, då jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land – det förbund med mig, som de bröto [också på grund av oförmåga att hålla det], fastän jag var deras rätte herre, säger Herren. Nej, detta är det förbund, som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras bröst, och i deras hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud, och de skola varda mitt folk.» – Jer. 31: 31–33. Med förbund i bibeln menas dels ett löfte och dels ett avtal. Sålunda kallas Guds löfte till Abraham »förbund» i Gal. 3: 17, eng. bibelöv. Och i Gal. 4: 22–31 säges oss, att Sara och Hagar (Agar) förebildade två förbund, nämligen förbundet med Abraham och gamla lagförbundet.

Guds löfte till Abraham var ovillkorligt, det vill säga, att Gud med ed lovade välsigna alla jordens folk genom Abrahams (andliga) säd, Kristus, utan några som helst villkor härför från Adams släkte i sin helhet. Detta skall ske och måste ske, även om enskilda individer av det fallna människosläktet skulle sätta sig däremot. Annorlunda var avtalet med Israel vid uttåget ur Egypten. De skulle bli välsignade

endast under förutsättning av lydnad mot Moses lag. Felet med detta förbund, gamla lagförbundet, var, att människorna saknade förmåga att fullkomligt lyda lagens krav. Det nya lagförbundet blir också villkorligt. Endast sådana bli välsignade genom detta, som sträva efter att leva upp till den fullkomliga kärlekens och frihetens principer. Men det blir en väsentlig skillnad mellan dessa båda förbund. Under det nya lagförbundet skola människorna så småningom erhålla mer och mer av förmåga att lyda Guds lag, tills de slutligen nå upp till fullkomlighet, vilket vid tusenårsålderns slut innebär ett upptagande i det eviga förbundet, som garanterar evigt liv åt alla med förnuft och fri vilja begåvade väsen, vilka förbliva däri.

Den fria viljan förutsätter med nödvändighet avtal, det vill säga, att två eller flera parter frivilligt överenskomma om ömsesidigt bindande villkor. Diktatur inskränker den fria viljan eller friheten hos de sålunda styrda, och absolut diktatur kräver blind lydnad. Inom Guds sanna rike härskar ingen diktatur. Det himmelska styrelsesättet är fullkomligt demokratiskt, men ett sådant styrelsesätt är i längden brukbart endast bland fullkomliga individer. Under tusenårsåldern, då det stora flertalet människor ännu äro ofullkomliga, kan därför Messias icke giva full frihet åt folken. De måste styras med »järnspira» – gudomlig diktatur –, tills de nått upp till fullkomlighet, – se Upp. 2: 27. I den grad enskilda individer genom nya lagförbundet växa upp till mogenhet och självansvar, erhålla de större frihet. Dock måste de för andras skull underordna sig många restriktioner, till dess att återställelseverket är fullbordat. Den

fullkomliga friheten förutsätter fullkomlig kärlek, som omöjliggör att friheten missbrukas till ont, ty »kärleken gör intet ont mot nästan» (Rom. 13: 10) och icke heller mot sig själv, enär andras kärlek därigenom skulle tillskyndas förlust och lidande.

Gud kan ge löften åt men icke ingå bestående avtal med ofullkomliga individer, ty dessa sakna förmåga att hålla ett sådant. I själva verket ingick Gud gamla lagförbundet med endast Mose såsom en representant för Israels folk, men då även han var ofullkomlig, kunde ifrågavarande förbund icke ge ett fullkomligt resultat. Det gjordes därför till en förebild av ett bättre förbund – det nya lagförbundet, i vilket det ofullkomliga folket kommer att representeras inför Jehova av den fullkomlige Messias. Man kan således, från denna synpunkt sett, säga, att Gud sluter det nya lagförbundet med den förhärligade Kristus-personen, som har fullkomlig förmåga att hålla avtalet och att genomföra dess villkor. Och folken komma in under detta förbund och bli delaktiga av dess välsignelser endast genom att underordna sig Messias, som överskyler deras ofullkomligheter inför lagens krav på tillintetgörande av varje syndare, intill dess att alla frivilligt lydiga hunnit upp till fullkomlighet, varefter dessa, sedan de vid tusenårsålderns ände slutprövats, få ingå i det eviga förbundet, vilket garanterar liv åt varje medlem inom detsamma.

Det nya lagförbundet innebär, att Gud genom Messias skall skriva sin lag i alla deras hjärtan, som frivilligt vilja vara med om denna återställelse. Det eviga förbundet däremot är ett avtal mellan Skaparen

och varje enskild individ. Dess medlemmar måste därför vara fullkomliga. Såväl gamla som nya lagförbundet har på grund av Israels och folkens ofullkomlighet en »medlare», som representerar folket inför Gud. Mose var en förebildlig medlare. Messias är den sanne medlaren eller människornas förmyndare, så länge de äro ofullkomliga och icke slutprövade. Medlarskapet eller förmyndarskapet upphör vid tusenårsålderns slut, men Messias kommer i all evighet att inneha högsta makten i universum närmast Jehova. Under evangelieåldern har Gud tillräknat församlingen fullkomlighet på grund av tro och lydnad efter förmåga. Församlingen har sålunda icke behövt någon »medlare» eller förmyndare. Dess medlemmar ha stått direkt under Jehova, först på prov såsom rättfärdiggjorda troende och sedermera, om de åttlytt Rom. 12: 1, såsom »nya skapelser». Jesus har emellertid varit deras »försvarare» hos Fadern (1 Joh. 2: 1, g. sv. bibelöv.), enär de icke undfått fullkomlig förmåga att göra Guds vilja, ty, såsom vi förut nämnt, förbli de ofullkomliga i köttet intill döden.

Utrymmet medger icke att djupare ingående i varje detalj. Ej heller kan varje fråga, som läsaren möjligen skulle vilja göra, besvaras i en kortare framställning. Avsikten med ovanstående är i första hand att väcka intresse för ämnet. Är detta mål nått, behöva vi icke uppmana till fortsatt studium. Den förståndige läsaren skaffar sig skyndsamt ytterligare litteratur. Sådan kan erhållas från Hugo Karlén, Skaldevägen 7, Höglandstorget. Frågor besvaras

mot dubbelt svarsporto. Verkligt intresserade erhålla undervisning också per korrespondens.

Våren 1938.

Lösnummerpris 35 öre

HJ. SUNDSTRÖMS BOKTRYCKERI STOCKHOLM 1938.

Biografi över Hugo Karlén (författaren)

Den mest framstående historiska personen var en svensk bibelstudent (1883–1954) som delade ut litteratur och studerade den stora pyramiden.

Hugo Karlén (bibelstudent/forskare, 1883–1954)

- Bakgrund: Född den 24 september 1883 i Halmstad, Sverige.
- Verksamhet: Han var en hängiven bibelstudent i Sverige och tjänstgjorde i början av 1900-talet som agent som delade ut litteratur åt pastor Russell.
- Studier: Känd för sina studier av den stora pyramiden, tabernaklet, Salomos tempel och profetior, där han ofta använde geometri och trigonometri för att analysera dimensioner.
- Arv: Han bröt sig ur den Brooklyn-baserade organisationen efter Russells död och fortsatte sina oberoende studier fram till sin död 1954.